

Özcan Yılmaz

1979'da Batman'da doğdu. Çoğunlukla İzmir'de geçen eğitim hayatının sonunda İstanbul'da çalışmaya başladı, hâlâ orada yaşıyor. Evli ve iki çocuk babası. İlk öykü dosyası altkitap.net tarafından 2014 yılında e-kitap olarak yayınlandı. Öyküleri *Notos*, *Koza Düşünce* dergileriyle *Altzine* e-dergisinde yayımlandı.

Özcan Yılmaz
Akıp Giden Günlerimiz

Notos Kitap 175

Edebiyat 061

Öykü

©Notos Kitap Yayınevi, 2020

Birinci Basım

Ağustos 2020

ISBN 978-605-7643-22-3

Sertifika 16343

Kapak Tasarımı

E S Kibele Yarman

Notos Kitap Yayıncılık Eğitim Danışmanlık
ve Sanal Hizmetler Tic. Ltd. Şti.
Ömer Avni Mahallesi, Prof. Dr. Tarık Zafer Tunaya Sokak
No: 11/6 Gümüşsuyu, Beyoğlu İstanbul
0212 243 49 07
www.notoskitap.com
facebook.com/NotosKitap
twitter.com/NotosKitap

Baskı ve Cilt

Mega Basım

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3/1

Baha İş Merkezi A Blok 34310

Haramidere Avcılar İstanbul

Sertifika 44452

0212 412 17 00

Özcan Yılmaz

Akıp Giden Günlerimiz

Öykü

İçindekiler

11	Adamın Köpeđi
26	Çok Güzel Olmayan Öyküler
48	Nedim Şair Olmak İstiyor
71	Yatak Odamızdaki Yuva
98	Otobüslerin Vardığı Yer
112	Beni Burada Bekle
126	Bahar'ın Saklı Hayatı
137	İşe Yaramanın Onca Hali

İsimlerini ve hikâyelerini
ödünç aldıklarım için.

ADAMIN KÖPEĐİ

Koyu renkli yaprakların gölgesindeyim. Tüfeđim ve ben ormanın ayırt edilmez parçasıyız. Sol gözümü kıstım ile ri bakıyorum. Gelmelerini bekliyorum. Punto'nun kesik kesik, ılık soluğu kusursuz sessizliğin içinde canlılığa dair tek işaret. Sol avcumun içiyle boynunu okşuyorum. İkimiz de bundan ne çok zevk aldığını biliyoruz. Buraya bir amaç için geldik. Herkesten sakındığımız adama musallat olan canavarı bulacağız. Asıl niyet farklı, birimiz ötekini koklayarak, öbürü ona dokunarak günü tüketecek.

Bir süre sonra geldi ama yalnız değil, sürüsüyle. Bunu beklemiyordum. Namlunun ucuyla onu takip ediyorum. Sert tüyleri kırçillaşmış, çamur içinde. Sürünün önünde devasa bedeniyle ağır ağır ilerliyor. Hemen arkasında daha açık tüylü, burnu yassı bir benzeri. Öndekiyle kıyaslanmayacak kadar hafif görünüyor. Liderin kuyruğundan ayrılmıyor, hareketleri daha ürkek. Arkadan gelen yavruları görünce sebebini anladım. Hayranlıkla üç ufak canavarı izliyorum. Açık kahve, çizgili tüyleri ve minicik gözleriyle neredeyse apartman dairesinde beslenecek kadar şirinler. Namlumu annenin bedenine çevirdim, hayranlık ve şaşkınlıkla bakıyorum, ne yapacağını tahmin etmeye çalışıyorum. Burnunu

yukarı kaldırıp havayı kokladı, öndekine doğru anlamlı bir ses çıkardı. Devasa yaratık kafasını bana çevirip tam olarak saklandığım yere baktı. Beni görüyor olamaz ama bakışını derinden hissettim. Tüfeğimi hareket ettirmeden ben de ona diktim bakışlarımı. Bir süre birbirimize bakarak kimin daha yürekli olduğunu tarttık. Korkunç bir çığlık attı, daha önce duymadığım ve tekrar işiteceğimi hiç sanmadığım bir ses. Punto bütün cesaretiyle karşılık vermeye çalıştı, hırlayıp köklerinden gelen yabancı bir ses çıkardı. Ben, içlerinde akıl sahibi olduğu sanılan tek canlı, sükûnetimi kaybettim; uzun süredir gerilmiş, buyruğumu bekleyen parmağımın tetiği çekmesine engel olmadım. Sahte cesaretimin namlunun ucundaki yaratığa isabet etmesine çaresizce tanık oldum.

Büyük bir gürültü koptu. Sürünün çığlıklarına Punto'nun haykırışları eşlik ediyor. Sığındığım ağaç kovuğuna iyice gömüldüm, olan biteni dinliyorum, bakmaya cesaretim yok. Bir anda gök gürlemeye başladı, bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Ardından deli bir yağmur bastırdı. Başımı kaldırıp az önce bütün huzurunu yok ettiğim aileye gözucuyla baktım. Punto devasa yaratığın çevresinde koşuyor, darbelerinden kaçmaya çalışıyor. Havaya rastgele ateş açtı. Silah sesi canavarın dikkatini dağıttı, mesajı alan yol arkadaşım sesin geldiği yöne fırladı. Buradan bir an önce uzaklaşmalıyım, arkama bakmadan koşmaya başladım.

Yağmur altında gücüm yettiğince koşuyorum. Bildiğim topraklara geldiğimde soluklanmak için çöktüm, arkama ilk o zaman baktım. Tanıdık bir sesin ağaçların içinden fırlayıp bana doğru koşmasını umuyorum. Donuma kadar ıslağım, titriyorum, korkuyorum. Ödleğe geride bıraktığım arkadaşımın sağlığından endişeliyim. Yitirmekten korktuğum şeyler bitmemiş, diye aklımdan geçirdim. Ayakta du-

ramıyorum, toprağa boylu boyunca uzandım, gözlerimi kapadım. Ne olacaksa olsun. Karanlıkta üstüme didik didik ederek yağın damlalarının altında cılız bir umuda bağlıyım.

Punto'nun ılık nefesiyle gözlerimi açtım. Karşımda arkadaşımı görünce yaşamak geldi içimden. Sonsuza dek yaşamak. Boynuna sarıldım, yerde çocuk gibi yuvarlandık. Yaralarına baktım, çok kötü değil, rahatladım. İki adım ötedeki evimize gittik. Kanayan yerlerini bandajladım, yaralarına ilaç sürdüm. Onu kulübesinde yalnız bırakıp içeri girdim. Kıyafetlerimi değiştirip sobayı yaktım. İçindekilerin tutuşmasını bir süre izledim. Hiç boşalmayan konyak şişemden kendime bir kadeh koydum. Bitirmeden sızmışım. Uyanıldığımda gece yarısını geçmiş olmalı. Dışarı çıktım, yağmur durmuş, ay ışığı yapraklardan süzülen damlaları parlatıyor. Punto'ya baktım, kulübesinde uyuyakalmış. Burayı o istedi, bir parçası her zaman açık havaya yakın olmak istiyordu.

Bahçede biraz daha dolandıktan sonra ben de kendi kulübeme çekildim. Kapımı hiçbir zaman kapamam, bu özgürlüğü elde etmek için çok şeyi feda ettim. Kadehimi tazeledim, kitaplığın önüne geçtim. Ne okuyacağıma karar vermeye çalışırken yıpranmış bir kitap gözüme çarptı. Giriş sayfasına düşülen notu okudum, kitabı alıp sobanın karşısında kendi yaptığım sandalyeye çöktüm. Birkaç sayfa okuduktan sonra romana devam edemedim, aklıma üşüşen düşüncelere engel olamıyorum. Ölebilirdim, bu doğru ama hayatta kaldım. Öleydim ailem haberi ne zaman alırdı acaba? Nasıl hissedeceklerini hayal ediyorum, kaçınılmaz soruyu aklımdan atamıyorum, hayatlarında ne değiştirdi ki? Hep bildiğim, kendime itiraf etmek istemediğim hakikati kabul etmeliyim; buraya gelmekle başardığım tek şey hayatta olmam ya da olmamamın artık sadece beni ilgilendirmesi.

Buraya dönmek zorundaydım. Burası doğduğum yer. Yürümeyi, konuşmayı, okumayı ve sevmeyi öğrendiğim yer. Şu yaşlı ağaçlar kökleriyle sıkı sıkı tutunmuş toprağa, onlar ne kadar bağlıysa buraya, benim de hiç farkım yok. Karım bunu hiçbir zaman anlamadı, belki de ondan istediğim olanaksızdı. Ormandan gelen rüzgârın taşıdığı koku, çatıdan damlayan yağmurun sesi, ayaklarının altındaki toprağın hissi. Bunları bilmiyorsan mümkün değil. Başım hafif dönünce yatağa gittim. Deliksiz bir uyku yaklaşıyor, hissedebiliyorum. Tam ihtiyacım olan şey.

Sabah, temizliğiyle geldi. Arınmış hissediyorum. Ne baş ağrım var, ne üzerimde bir yorgunluk. İki koca portakal sıktım kendime, bir dikişte bitirdim. Evin içinde dolaniyorum, kimse yok. Bahçeye çıktım, kulübeye baktım, Punto orada da değil. Çevreye şöyle bir bakındım, görünmüyor. Karıncalar gözüme çarptı, sıra sıra yüzlerce, binlerce karınca. Geldikleri yöne doğru yürüyünce kan izlerini gördüm. Yutkundum, içime bir sıkıntı saplandı. İzler ağaçların içine yöneldi. Bazı ağaç gövdeleri kana bulanmış, iki farklı kırmızı, biri diğerinden daha koyu. İzlerin bittiği yerde hareketsiz bir beden, aklım henüz yerinde. Yanına sürüklenerek parçalanmış boynuna dokundum, tüylerini okşadım. Soğumuş karnına başımı yasladım. Toprağı, ormanı, ağaçların yükselmeye başladığı yeri onun bakış açısından izliyorum. İçimdeki ağırlığın taşa dönüşmesini bekliyorum. Ben de bir kaya gibi olacağım bundan böyle. Ne ortalığı kasıp kavuran fırtına ne güneş parladıkça akıp giden zaman ne de yoluna çıkan ezip geçen yaşama güdüsü bana zarar verecek.

Punto'yu bahçeye gömdükten sonra Barba'ya gittim. Kimseye selam sabah vermeden yamaca bakan köşedeki masaya geçtim. Barba gördü beni, yanıma geldi, karşıma

oturdu. Aşağıdaki ağaçlara bakıyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Dirseklerim demir parmaklıklarda, tek elim yumruk, başımı taşıyor. Barba'nın garsona işaret ettiğini gözcüyle gördüm. Biraz sonra bir şişe kırmızı gelecek. Kendi mahsulü. Ben bir şey içemem, değil içmek, kırmızı bile göremem. Ağaçlar, içindeki bütün canlı ve cansızlar ve gökyüzü ve yeryüzü, hepsi yansın istiyorum.

Barba dirseğimi dürttü, önüme bir kadeh uzattı. İç, dedi, acını alır. Bardağa baktım, yarı dolu bir cam parçası. Dolu kısmından yansımamı görebiliyorum, dikkatle bakarsam yüzümün aldığı son hali seçebilirim. Ne kendimi ne başkasını görmek istiyorum, bardağın içindekini ağaçların üstüne döktüm, boşunu yamaca fırlatıp attım. Başım ellerimin arasında, masaya gömüldüm. O zamana dek ağlamadığımı fark ettim. Yüzümü kaldırdım, Barba benimle birlikte hâlâ, karşımda oturuyor. Gözümün içine baktı, Punto mu, dedi. Başımı salladım, Buraya niye geldik Barba, dedim. Neden döndük bu cehenneme? Yüzünü yere düşürdü. Masadaki şişeye uzandım, tam kafaya dikmek üzereyken ne yapmak üzere olduğumu fark ettim. Direnmem anlamsız, içmek zorundayım. Deliksiz uyumama neden olan alkoldü belki ama olanlar için onu suçlamamın bir yararı yok. İçeriden bir kadeh kapıp yarısına kadar doldurdum. Barba başımı kaldırdı, bana baktı, yüzü aydınlandı. Eline kadehini aldı, havaya kaldırdı, Dostluğa, dedi bakışlarımı gözüme dikerek. Ölümsüz dostluğa, diye karşılık verdim. İçim ısındı birden, yeniden yamaca çevirdim gözlerimi, doğayı gördüm, bütün kokusu, yalınlığı ve kesinliğiyle hayatımdaki tek hakikati.

Şişeyi bitirmeden masadan kalkmadık. Barba meydana gitmemi önerdi, Niko'ya gidip bir kahve içmemi. Oradaki-lerin hepsinin derdi bir, dedi, seninkiyle aynı. Tek başına

olmanın gücü ayrıdır, bilirim ama bazen başkalarıyla olmak da sana güç katar, diye devam etti. Burası senin de köyün.

Kahveye gitmeden önce okulun önünden geçtim. Kapısının önünde biraz durakladım. Avlusuna baktım, duvarları yenilemişler. Biraz badana yapılmış, delikler ve üzerine yazılı hakaretler kapatılmış. Sınıflarda sıralara sığamadığımız günler aklıma geldi. Kapıya bir yazı asılmış, sonbaharda okulun açılabilmesi için öğrenci yeter sayısı aranyormuş. Yazıyı yırtıp attım, yoluma devam ettim.

Mekânında beni görünce yüzü güldü Niko'nun. Daha çok gelmediğim için sitem etti. Beni ziyaret etmeyeceksen niçin döndün ki, dedi. Şunun şurasında kaç kişiyiz zaten, dedi dudakları titreyerek, koluna girdim, daha çok ziyaret edeceğime söz verdim. Kahvelerimizi içerken köyün diğer sakinleri de yavaş yavaş yanımıza geldi. Her yeni gelen selam verdi, izin isteyerek yanımıza oturdu. Arkalarında bıraktıkları yıllar çalışmakla geçmiş, yaşlı adamlar. Küçük bir çocukken köyde koşturduğum günlerden beri beni tanıyorlar. Köyün dışında, ormana yakın bir kulübede münzevi hayat yaşamayı tercih ettiğim için hepsi bana kırgın, biliyorum. Onları küçümsediğimi düşünüyor olmalılar. Ütülü, tertemiz takım elbiselerine baktım. Kendi kıyafetlerimden utandım. Belki de sebep budur, diye geçirdim içimden.

Hepiniz biliyorsunuz, diye söze başladım. Adamıza bir canavar musallat oldu. Dün gördüm onu. Böyle deyince dikkatlerini çekmeyi başardım. Bütün bakışlar bana döndü. Bana güçlü ve gözü pek adamlar lazım, dedim. Bu canavarın insan korkusu yok. Tek kişinin alt edebileceği bir yaratık değil.

Birbirlerine baktılar. İçlerinden en görmüş geçirmiş olanı konuştu, Biz de bıktık bu yaratığın yaptıklarından. Ne

keçi kaldı ne oğlak. Bahçelerimizde her gece nöbetteyiz. Yanındakilere göz attıktan sonra devam etti. Yardım etmek isteriz ama artık çok yaşlandık. Öyle bir yolculuğa gücümüz yetmez. Ama bir çoban var, gençtir, kuvveti yerinde. O seninle gelir.

Bir kişi yetmez. Aklıma aşağı köydekiler geldi. Onların hayvanları da tehlike altındaydı, Haber versek birilerini göndermezler mi, diye sordum. Fikrimi pek beğenmediler, aşağıdakilerle araları iyi değil ama çaresiz kabul ettiler. Niko'nun aklına tepedeki taş evde oturan adam geldi bir de. Emekli komutanmış, gerçek bir savaşa katıldığı söyleniyormuş, avcılığa da meraklıymış. Bir yardımını dokunabilir, dedi Niko bana bakarak. Komutanları hiç sevmem, hele emekli olanları. Ama seçici olacak durumda değiliz. Onunla görüşmeyi gönülsüz de olsam kabul ettim.

Eve döndüm. Punto'nun kulübesini bozup parçalarıyla onu gömdüğüm yeri işaretledim. Bir keresinde suyuna konyak katmıştım, tadı hoşuna gitmişti, mezarına birkaç damla serpiştirdim. Başımı yastığa koyduğumda planımdan hoşnut uykuya daldım. Sabah olur olmaz, söz verdiğim gibi komutanın evine gittim. Kapıda beni suratsız, yaşlı bir kadın karşıladı. Derdimi anlattım, bir şey söylemeden kapıyı açık bırakarak içeri döndü. Birkaç dakika sonra komutanın kendisi geldi. Bahçedeki sedire buyurdu beni. Kadından çay getirmesini istedi. Yan yana oturduk, birbirimizi tanımaya çalışarak sohbet başladık.

Anladığım kadarıyla komutan yaşlı kadınla bir başına yaşıyor. Ben ona ailesini sormazsam o da bana sormaz diye düşündüm, bu konuyu hiç açmadım. Bahçedeki kulübe gözüme çarptı, Köpekleri sever misiniz, diye sordum. Sadece cins olanları, dedi. Punto'dan bahsetmeyi düşündüm,

vazgeçtim, henüz o kadar yakın değiliz. Ormanda aman vermez bir canavarın varlığından söz ettim. Bir ekip kurmayı planladığımı, onun gibi tecrübeli birisinin bize çok yardımcı dokunabileceğini söyledim. Beni yalvartmadı, konuyu uzatmadan kabul etti. İkinci çaylarımızı bitirdikten sonra teşekkür ettim, ayrılmak için izin istedim. Elimi sıktı, gülümsedi, avuç içi tombul, dişleri yeni yapılmış. Bahçeyi terk etmeden önce bir ucu kulübeye bağlı, bir ucu boş zinciri fark ettim, Köpekler her şeyden önce özgürlüğe ihtiyaç duyarlar, dedim. Yüzüme bir kez daha gülümsedi, yapay olduğunu saklamaya gerek duymadığı korkunç bir gülümsemesi var, Sizin tanıdığınız köpekler için geçerli olabilir bu, benimkiler başka hikâye.

Üç gün sonra sabah erkenden bir araya geldik. Komutanla çoban ilk gelenler. Ormanın girişinde diğerlerini bekliyoruz. Aşağı köyden sadece bir delikanlı geldi. Öyle mutsuz görünüyor ki gelmeyenleri sormadım. Komutan harekete geçmeden önce bir şeyler yemeyi önerdi. Kabul ettik, pikabının arkasında sofra kuruldu, herkes ne getiriyse ortaya çıkardı. Yavaşça yemeye başladık. Çoban keçileri otlatırken başına gelen bir olaydan söz etmeye koyuldu. Hikâyesi acıklı mı komik mi anlamadım. Bir noktadan sonra takip etmeyi bıraktım, komutanı izliyorum. Sürekli gülüyor, sanki tek derdi yepyeni otuz iki dişini sergilemek. Karnımız doydular, yola çıkma vakti. Bende ve komutanda tüfek var, çoban eski püskü bir hançer getirmiş, delikanlı da Rambo bıçağı. Onlara yol gösterecek olan benim. Yaratığı son gördüğüm yere gideceğiz.

Günün yavaşça aydınlanmasıyla birlikte ormanın içinde yol alıyoruz. Aşağı köyden gelen delikanlıya adını sordum, Oben'miş. Duymadığım bir isim. Anlamını merak etmiyo-